

Arrest

nr. 54 360 van 14 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 oktober 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-M. TRESOR, die loco advocaat J. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij komt ze op 19 september 2009 het Rijk binnen en dient ze op 21 september 2009 een asielaanvraag in. Op 30 juni 2010 weigert de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 7 oktober 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Op 30/06/2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op.

2.1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 30 juni 2010 van de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. De verzoekende partij stelde tegen de desbetreffende beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan, in uitvoering van artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekende partij noch als vluchteling heeft erkend, noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend, verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

2.2. Het betoog van de verzoekende partij waarbij ze een vermeende schending aanvoert van *“het motiveringsvereiste vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen: schending van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1 van het Verdrag van Genève”*, doet geen afbreuk aan de onder het punt 2.1.2. gedane vaststelling.

2.2.1. Ten eerste geeft de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke grondslag weer. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt hierover het volgende: *“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”* Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet

zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing dient duidelijk het determinerend motief aan te geven op grond waarvan deze werd genomen, wat in casu het geval is. Dit determinerend motief, dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, wordt door haar overigens niet weerlegd of betwist.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *“juncto artikel 1 van de verdrag van Genève”* (p. 4-6 van het verzoekschrift) wijst de Raad erop dat in de mate dat het middel er op gericht is de Raad opnieuw te laten oordelen over de vraag of de verzoekende partij al dan niet kan erkend worden als vluchteling en of haar de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, dient te worden opgemerkt dat de Raad gevat is als annulatierechter en zich bijgevolg in casu slechts kan uitspreken over de wettigheid van de bestreden beslissing. Daar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevat is als annulatierechter kan hij de verzoekende partij bijgevolg ook niet als vreemdeling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

In het kader van deze wettigheidstoetsing stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting geen schending van de aangevoerde verdrags- en wetsbepalingen betreffende de bestreden beslissing aantoonst. De artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet definiëren slechts aan welke voorwaarden een vreemdeling dient te voldoen opdat hij als vluchteling zou kunnen erkend worden of hem de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen toegekend worden. De verwerende partij heeft zelf geen standpunt ingenomen wat betreft de toepasbaarheid van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zich, volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, beperkt tot de vaststelling dat de bevoegde asielinstanties van oordeel zijn dat de verzoekende partij niet voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt en hij onregelmatig in het Rijk verblijft.

Het betoog van de verzoekende partij doet bijgevolg geen afbreuk aan het gestelde onder punt 2.1.2.

2.3. Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN